

[Erik Eriksen.]

ståelse skal være, at så er sagen klar, så er sagen aldeles afgjort. Efter min mening var der ingen splinter gået af finansministeren, hvis han ved denne lejlighed havde sagt, at han nu havde erfaret, at der ikke her i tinget var givet udtryk for en opfattelse, der muliggjorde det for ham at gå videre med en reform efter de linier, som er angivet i hans forslag. Der var ingen splinter gået af ministeren, hvis han havde sagt dette; men nu må vi altså vente. Naturligvis kan jeg ræsonnere som så, at der behøver jo ikke at være noget hastværk; skattekommissionen sad jo en halv snes år, og vi har haft dens betænkning i en 3—4 år. Videre kan jeg trøste mig med, at befolkningen så også kan få tid til at sætte sig ind i forslagene, og det kan måske være frugtbart at tage ved lære af befolkningens reaktioner. Det er jo i høj grad muligt, at erhvervslivets folk kan finde konsekvenser af forslagene enkeltheder, som vi har overset i den tid, vi har haft dem.

Men som sagt, jeg er tilbøjelig til at mene, at det var et ja, finansministeren sagde. Jeg ved det ikke. Var det et ja, så ved finansministeren, hvor flink en mand jeg er. Var det et nej, ved finansministeren altså, at der bliver ingen bukser af det skind, i hvert fald ikke med mit partis medvirken.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Hans Knudsen sagde, at han syntes ikke, det var egentlig forvirrende, hvis man indførte en ordning, hvorefter kun kommuneskatten kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medens vi nu har reglen om, at alle betalte skatter kan fradrages. Jo, denne indskrænkning ville naturligvis gøre det vanskeligere at finde ud af, hvilke beløb man måtte fradrage. Men det, jeg særlig hæftede mig ved, var, at man så ikke, når man vil indføre denne indskrænkning, bliver stående herved, men sætter en undtagelse ind og siger, at når det drejer sig om den kommunale tillægs-

skat, må man ikke fradrage kommuneskatten. Reglen om, at kommuneskatten må fradrages, opretholdes altså ikke fuldt ud; for de borgere, hvis indtægt ligger over de 16 000 kr., gælder fradragsreglen ikke ved beregningen af deres kommunale tillægsskat. Derved bliver det nye system mere indviklet end det gamle, fordi det kræver et detailkendskab til skattelovene, som ikke alle har; beregningsmåden er meget vanskelig og vanskeliggøres yderligere ved, at man ikke, når man udfylder sin selvangivelse, har nogen mulighed for at vide, efter hvilken procentsats ens kommunale tillægsskat skal beregnes.

Det ærede medlem hr. Hans Knudsen gjorde yderligere en bemærkning om, at han ikke var ked af en administrativ vækst, hvis årsagen var forsøg på en mere effektiv ligning. Heri er jeg enig med det ærede medlem, og som jeg sagde i mit første indlæg, vil vi gerne være med til at fremskaffe en mere effektiv ligning. Men man skal ikke, når man laver nye regler for at effektivisere ligningen — vi kan ikke acceptere alle de foreslåede regler; vi synes, at nogle af dem er fornuftige; vi kunne måske tænke os dem suppleret med andre — servere anretningen for befolkningen på den måde, at man siger: her kommer en administrativ forenkling, her kommer noget, der kræver færre tjenestemænd! Man skal gøre befolkningen fuldstændig klar over, at den foreslåede reform, der strækker sig over en lang række områder, vil kræve større administration og ikke mindre.

Jeg har allerede nævnt børnetilskudsordningen. Jeg er imod denne overflytning af børnetilskuddene til moderen, således at hver eneste kommune skal udbetale børnetilskud to gange årlig til samtlige mødre, medens man nu har det lette system, at man modregner dem i skatten. Man behøver ikke at være meget kendt med administration for at forstå, at denne ændring giver besvær. Ganske vist ved man altid, hvem moderen er, faderen derimod kan det være vanskeligt at finde ud af; men så enkelt